

TAXI

Gledala sam njegove oči u retrovizoru. Velike okrugle smeđe oči. Treptaj očiju.

S moje lijeve i s desne strane jurili su neboderi. Ljudi su bili nalik mravima. Male crne točkice.

Treptaj. Male crne oči zurile su u daljinu. Nisam mu vidjela lice. Desnom rukom upalio je radio. Zvuk violine ispunio je prostor. Ne volim violinu.

Zamišljene zelene oči. Neboderi su se zaustavili.

-Molim 35 kuna, rekle su sitne plave oči.

Pružila sam mu traženi iznos i nestala u vrelini grada.

MARIJA MARIČIĆ, 4.b

OBIČNO JUTRO U ŽIVOTU FRANZA MLAĐEG

Jednog jutra probudih se kao kukac. Sitni mali kukac zdrobljen težinom prevelikog pernatog jastuka. Nisam shvaćao što se događa sve dok se nisam nekako uspio probiti do ruba kreveta. Rekoh tada sam sebi: „Koji je ovo kukac?“

Sav izbezumljen pokušavao sam shvatiti koji sam ja kukac na ovome svijetu?! Uspio sam uhvatiti svoj odraz na staklu ormara. Shvatio sam da sam neka vrsta žohara. Nisam znao koja točno vrsta, baš se i ne bavim takvim stvarima. Prao me je mamurluk od sinoć dok sam još bio čovjek, ali osjećao sam se kukcem. I što sad? Ne znam što bih radio, kako bih se ponašao.

Ništa, idem baciti dir! Hitro sam jurio s jedne strane sobe na drugu i uhodavao se u korištenje svih šest nogu. Soba mi je sada nogometni stadion pa je potrajalo dok nisam stigao do vrata. Otkrio sam i neke prednosti – ne moram otvarati vrata, samo se provučem ispod. U prizemlje sam se spuštao stepenicu po stepenicu. Kad sam bio na pola puta, pojavila se sestra i skoro me zgnječila crvenom stankom. Ne zamjeram joj, oduvijek je bila kratkovidna. Spustio sam se i krenuo prema hladnjaku. Bio sam pre-slab i nisam ga mogao otvoriti. Odlučio sam se sakriti i pričekati da naleti netko od ukućana i otvori ga. Sva sreća, majka je išla po namirnice za doručak pa sam projurio unutra i sakrio se među povrće. Uzevši sve što joj treba, majka je zatvorila hladnjak. Tad je započeo vandalizam. Trpao sam hranu u sebe, kupao se u jogurtu, gadao se konzervama paštete... Bilo je stvarno zabavno.

Mislim da je bilo prošlo dvadesetak minuta. Nečija me ruka zgrabila i bacila na pod. Zaboljele su me sve kosti. Onda me zgnječila tvrda peta.

Zzzzzzzzzzzzz!

Franz, diži seeee! Zakasnit ćeš u školuuuu!

ANTONIO ŠKRINJAR, 4.a

VOLIM JE

Stanem svaki put kad ju vidim,
Zagledam se u nju i kažem si:
Ova djevojka je predivna!

Volim njene oči poput neba,
Volim njene usne boje vina,
Volim boju njenog glasa.

Ona je dijamant,
Ona je cvijet,
Ona je moja budućnost.

Sanjam ju svaku večer.
Ona me čuva.
Ja je volim.

DOMAGOJ JURIĆ, 1.c

*Svatko ovdje ima priču
Što htio bi je reći
Svima koji mogu, znaju
Slušati kroz riječi*

Tiziano Sclavi

VOJSKA

*Through these fields of destruction
Baptisms of fire
I've witnessed your suffering
As the battles raged higher
And though they hurt me so bad
In the fear and alarm
You did not desert me
My brothers in arms*

(Dire Straits)

Sunce se prelijeva preko brda i baca zrake na obližnje šume i livade. Ptice cvrkuću jutarnju melodiju. Prirodna idila u najvišem smislu.

Nešto nije u redu. Nešto se ne uklapa. Čudna vibra je u zraku. Na makadamu se kamenje uzburkalo. Počelo je divljati. Vjeverice su se razbježale, ptice razletjele. Iz daljine se čuje jeziv zvuk. Tap, tap, tap... Sve je bliže. I bliže.

Jež je izbacio bodlje. Na horizontu se oertavaju vojnici, koračaju makadamom u ritmu. Kao jedan. Koracima šire strah. Metalni potplateci drobe vrišteće kamenčiće na putu.

Vojska stiže do starog mosta kojeg od tla razdvaja pedesetak metara praznog prostora. Vojska stupa. Osjeća se napetost u zraku. Nešto je čudno. Nešto nije u redu. I vojnici to shvaćaju. I vojnici to osjećaju. Dresiranim ubilačkim mašinama nešto se neobično uvuklo u kosti. Nešto što do sad nisu osjetili.

Četa nastavlja marš. Četa je na mostu. Četa korača. Tap, tap, tap, tap, tap... To je sve što se čuje. Strašan, jak zvuk odzvanja cijelom dolinom. Tap, tap, tap, tap... Most drhti. Čelična konstrukcija pleše u ritmu. Tap, tap, tap, tap, tap... Zakoni fizike su se okomili na vojnike. Pogodili su pravi tonaliteta mosta, otpjevali su njegovu pjesmu. Tap, tap, tap, tap...

Pod melodijom koračanja pogođena je frekvencija. Vojnici to znaju, ali prekasno je. Lica su im zgrožena. Dijelovi su počeli otpadati. Kula od karata se ruši. U ritmu su izgubili bitku. U ritmu su im šljemovi i vratovi krckali. U ritmu su pali. Oni, koji su stvoreni za ubijanje, ubijeni su.

Tišina.

ANTONIO ŠKRINJAR, 4.a

ŽIVJETI U VELIKOM GRADU

Živjeti u velikom gradu koji pruža mnoge mogućnosti ili živjeti u gradiću koji ima svoje posebne čari?

Većinom želimo ono što nemamo pa će stoga oni koji žive u velikom gradu mnogo puta poželjeti da su rođeni i da žive u nekom osamljenom mjestu u kojemu će imati svoj mir, za razliku od nas koji smo odrasli u spokoju malog mjesta pa težimo životu koji će pružiti malo više mogućnosti za razvijanje i usavršavanje talenata, malo više zabavnih, kulturnih ili sportskih sadržaja u kojima bismo voljeli sudjelovati.

I moje težnje bile se upravo takve. Koliko god ja voljela svoj rodni kraj, čari velikog grada te cijeli spektar pozitivnih stvari koje on nudi, činile su mi se jako primamljivima. Pri samom dolasku u Zadar, željela sam odmah iskoristiti sve. Željela sam se učlaniti u mnoge sportove, upoznati ljude drugačijeg mentaliteta, educirati se, dostići nove spoznaje iz svega što me zanima. Uz sve brojne sadržaje i aktivnosti kojima sam se posvetila, prva godina srednje škole prošla je nevjerojatno brzo.

Onoga trenutka kad je trebalo spakirati stvari i krenuti kući, shvatila sam da mi se Zadar počinje sviđati. Ipak, ljubav prema rodnom kraju bila je jača. Na putu kući donijela sam odluku da ću pokušati zanemariti sve što ne volim u mjestu mog rođenja. Pokušat ću zanemariti činjenicu da svatko o svakome sve zna. Pokušat ću zanemariti sve loše i uživati u pozitivnim stvarima i malim čarima mog malog grada.

Pokušala sam. I uspjela sam. Večernja šetnja je puno ugodnija kada na nju ne gledam kao na konstantno susretanje istih ljudi nego kao na prisjećanje na sve ono što sam doživjela na pojedinim mjestima i s tamošnjim ljudima. Cijela prošlost, cijeli život, sva sjećanja, sve najljepše dogodilo se tu negdje. Vožnja bicikla cestom pored mirisnog polja dok pogled seže u nepregledne daljine predivne prirode, bez imalo buke, neprocjenjiva je.

Nakon mjeseci bučnog, burnog života i gradske vreve, lijepo se opustiti u prekrasnoj prirodi. Uzet ću od ovoga mjesta sve najbolje što nudi. Lista novih aktivnosti u kojima se želim okušati u narednoj godini je već sada jako dugačka. Tomislavgrad je idealno mjesto za napuniti baterije i pripremiti se za sve nove izazove koji samo čekaju da budu ostvareni.

MARIJA ČOLINA, 2.b